

Ballast,

Voorjaar 2017

Ik zal je eens een vette brief schrijven.
Weet je wel dat je me ontzettend in de weg zit.
Wat houd je me ontzettend bezig.
Niet het gewone leven leef ik maar, maar ik leef met ballast.
Letterlijk - Gewicht op mijn schouders,
- Vol in mijn hoofd,
- Druk in mijn maag.
Regelmatig een gevoel van walging.
Letterlijk om van te kotsen.
Ik sta met je op en ik ga met je naar bed.
Constant de vraag met me mee torsend: 'Wat moet ik met je.'
De dokter heeft eens tegen me gezegd:
'Je kan niet met je man en je kan niet zonder hem.'
Het lijkt wel of ik het over de zelfde binding heb.
Ik kan niet met de ballast en niet zonder.
WANT:
Zonder betekent:
Loslaten, afstand doen van, keuzes maken.
Zou ik het een ander kunnen laten doen?
Maar IK wil de regie behouden.
Het zijn MIJN spullen.
Waarom kan ik het niet loslaten?
LOS en dan LATEN voor wat het is?

Ik sprak met een buurman, hij is alleen, is vroeger veel gepest, moeder een jaar geleden overleden, vader al veel langer geleden.

MAAR, hij heeft vrede.

EN, ik dus NIET

Ik voel eenzaamheid

In mezelf

In de rommel om me heen

Heb best een lastig huwelijk gehad

Mijn vader (mijn veilige plek) moeten missen

Mijn moeder al toen ik 27 was.

Vijfeneenhalf jaar geleden overleed mijn vader, een half jaar later mijn man, een jaar later mijn schoonvader en twee jaar daarna mijn schoonmoeder.

Daar heb je geen controle over, is het dan niet logisch dat je vooral materiele dingen wilt vasthouden.

Maar als je daar dan in om komt?

Ik moet rommel kwijt, kan dingen niet vinden, MAAR het is wel het enige wat ik vast kan houden, wat ik onder controle heb.

Ik walg soms van mijzelf, dat ik niet gemakkelijker dingen, situaties kan loslaten.

Het beheerst me dan!

Het leven is mijn strijd.....

En dan heb ik het niet gehad over mijn creativiteit: 'ik zie overal wat in.